

V Ljubljani, v četrtek, dne 10. julija 1913.

Naročnina za Avstroogrsko: 1/2 leta K 2.— 1/2 leta K 4.— celo leto K 8.— za Nemčijo: " 3.— " 6.— " 12.— ost. inozemstvo: " fr. 3.50 " fr. 7.— " fr. 14.—		Uredništvo in upravnništvo: Frančiškanska ulica štev. 10. Naročnina za Ameriko znaša celoletno 3 dolarje	Oglasnina za 6 krat deljeno petitno vrsto enkrat 20 vin. — Pri več- kratnih objavah primeren popust.
Leto III.	Posamezna številka 20 vinarjev.	Na naročila brez denarja se ne ozira.	Naročnina za dijake in vojake 6 kron. Štev. 28.

Bolgari vračajo zavezniško zvestobo.

Zavratni napad bolgarskih čet na srbske predstraže ob Zletovski reki.

DR. VELIMIR DEZELIČ:

V službi kalifa.

Zgodovinski roman iz časov hrvatske telesne straže v Španiji. Z dovoljenjem pisateljevim prevrel Starogorski.

— Motiš se. Jaz jo pokličem k življenju. Poslušaj me! Že od prvega trenutka, ko sem te videl, sem čutil, da mi ugajaš. Tvoje besede so bile slajše od ciperskega grozdja, a glas tvojih pesmi je vzvalovil kri v mojih žilah, kakor čar grškega vina. In glej, že od takrat sem premišljal, da bi po kakem srečnem naključju prišla v moj harem ter me storila za najsrečnejšega človeka. Ali tedaj je bilo tvoje srce polno ljubezni do onega bedneža, ki je prevaril naju oba in nisem hotel motiti miru tvoje duše. Danes se je to spremenilo. Danes si ti cvet, zapuščen in zavržen in glej, jaz se prigibam k temu cvetu, da ga dvignem na svoje srce in privijem k sebi, da vdihavam njegov vonj vse svoje življenje. Fatima, ti boš kraljica mojih dni in noči, ti boš svetila v mojem haremu, kakor zvezda in kakor moja ljubljenska in gospodarica in mi boš prava žena. Najmočnejši človek celega cesarstva sem. Pred menoj se klanjajo cesarji in kralji. Mogočnejši sem od samega kalifa. In glej, ta mogočen človek, ta hadžib, jaz, hočem biti tvoj suženj. Najlepši nakit in zlato, katerega je izdelala arabska roka, največji dragulji, ki jih pozna Indija, vse to bo tvoje. Ako se strinjaš s tem, se najlepše osvetiš Strezinji, nezvestežu, ko se mu kot kraljica mojega srca, prikažeš v vsem sijaju, nekoliko trenutkov pred njegovo smrtjo. Oh, to bo osveta...

Dalje ni mogel. Fatima odskoči od njega v kot sobe in zakriči, držeč roke proti njemu:

— To je torej, kar mi imaš povedati. Ti misliš, strašni človek, da bom uživala, gledajoč smrtno drhtljaje onega, katerega sem ljubila. Misliš, da je v meni zverinsko srce in da je moja duša grda in črna. K temu še mi nudiš, naj bom kraljica tvojega harema?! Ali jaz ti odgovarjam: Nikdar! Ni sile na svetu, ki bi me mogla prisiliti, da postanem tvoja ljubica. Kdo ve, če si nisi izmislil o njegovi nezvestobi vse te stvari, samo da me pregovoriš. Kdo ve, če nisi ti oni, ki hočeš ubiti mojega dragega, da ga odstraniš s tega sveta. Nobenih dokazov o njegovi nezvestobi še mi nisi povedal in dokler mi jih ne pokažeš, ne verjamem v njegovo krivdo. Prisegla sem mu zvestobo in ohranila mu jo bom, dokler ne umrem.

Wadha el Ameri je prekrizal roke na prsih in motril njen obraz. Nato ploskne z roko ob roko. Vrata na desni strani se odpro in dva vojaka privedeta v sobo Strezinjo. Bil je blede, kakor stena in komaj je stopil v sobo, poleti k Fatimi, vrže se na kolena in objame njene noge.

— Odpusti, ne srdi se, odpusti moja zvezda, srce mojega srca, Fatima draga, da sem samo za hip pomislil na to, da si se mi izneverila. Oh, kako si ti tisočkrat plemenitejša od mene, ki sem veroval prvim govoricam, ki so te mi očrnile; a sedaj sem slišal na lastne ušesa. Slišal sem one proklete ponudbe, s katerimi te je hotel hadžib omamiti, da pozabiš na me. Ne, moja Fatima. Vem, da še me malo časa loči od smrti, ko mi krvnik odseka glavo, ali veruj mi, da oni, ki gre na pot večnosti, ne more lagati. Moja ljubezen do tebe je močna, kakor takrat, ko sem te zagledal prvič in moja zvestoba je ostala čista. To ti naj bo vzrok, da mi odpustiš, ker sem dvomil za hip o tebi...

A ona ne reče nobene besede, nego ga dvigne k sebi, privije ga na svoje prsi

in oba se objameta tesno. Solze so močile njuna lica in dolgo bi ostala tako, da ju ni zmotil Wadha el Ameri, ki je najprej ukazal vojakoma, naj odideta. Ko je ostal sam z ljubečima, se jima približa in dene roke na rame Strezinji.

Oba vztrepetata in osupla jameta poslušati Wadho el Amerija.

— Veliko je moje veselje, otroka moja, da se je vajino čustvo tako izkazalo pred mojim obličjem. Tudi ono, da sem tako uredil vso stvar, da se ti Strezinja, sinko moj, lahko prepričaš, kako si bil bedast, ko si se spozabil in dvignil roko na svojega očeta, ker to ti želim biti vedno. A tebi, Fatima, ni škodovalo, da si pokazala, da je tvoje srce plemenito, da je tvoja ljubezen močnejša od smrti. Ljubezen je velika reč, vidim to in čutim. Take ljubezni nisem nikdar poznal in ne želim si je poznati. Moje misli gredo za slavo, za močjo. Jaz nimam časa misliti na ljubezen,

Iz carstva kinematografa: Waldemar Psylander, najznamenitejši kinematografski igralec v Avstriji, ki je prejel za svojo moderno kinodramo „Beg nad oblaki“ nagrado 35.000 kron.

ker mi je slava vzela vse proste ure mojega življenja. Vendar rad gledam, če so srečni drugi. Drago mi je, ako lahko osrečim one, katere imam rad. Tu v naši deželi ne bo vajina sreča trajna. Burni časi so in naše postave prepovedujejo zakon med kristjanom in muslimansko deklico. Zato vama priredim ladjo, vaju obdarim s premoženjem in potem idita z milim Bogom v rodno zemljo tvojih očetov, Strezinja, tvojih očetov in mojih.

Strezinja je bil presenečen. Ni vedel, ali bi verjel svojim ušesom ali ne. Za hip je gledal hadžiba, ali ga morda ne vara, ali videč, kako mu smehlja njegov obraz, poleti k njemu in mu jame poljubljati roke.

Fatima, to videč, plane k njemu tudi ona in reče:

— Oče, ali je mogoče, da je v tebi tako veliko, tako zlato srce...

Wadha el Ameri se je smehljal čim dalje bolj.

— Otroka, Alah vaju blagoslovi! — je bil odgovor.

— Oh, kako strašno si se pošalil z nama — reče Fatima, smejoč se skozi solze.

— Čeprav je bila tudi šala, a bila je potrebna za vajino srečo.

(Konec.)

Predsednik francoske republike v Londonu.

Svatba na nemškem dvoru, ki sta se je udeležila ruski car in angleški kralj, je bila zmedla Nemcem možgane; vsi rajhovski in avstrijski listi so snovali druge načrte, kako lepo bi bilo, ako bi si podali trije najmočnejši vladarji sveta roke k novi zvezi, katere najbližji namen bi bilo — po nemških željah — zatiranje Slovanov, teptanje pravičnosti in človečanstva. No, še preden je potihnil v Berlinu svatbeni ropot, je zabeležilo časopisje drug dogodek, ki je mnogo resnejšega pomena in ki je pokazal nemški lakomnosti, da še živi in deluje mogočna protitež Germanstva — trojni sporazum Anglije, Francije in Rusije. Poincaré, predsednik francoske republike je bil v Londonu kot povabljeni gost angleškega kralja; njemu na čast se je vršila velika revija angleškega brodogradništva v Portsmouthu, kjer ga je pozdravil tudi princ Waleski. To je bila prva državna funkcija angleškega kraljeviča, in pomembno je, da je veljala utrjenju francosko-angleškega prijateljstva. Ves London je pokazal francoskemu predsedniku praznično lice; zastave so vihrale po vsem ogromnem mestu in mnoge alegorije na praporih in slavolokih so slavile zvezo med državama, ki se imenujeta po pravici najkulturnejši na svetu. V St. Jammerski palači so priredili predsedniku slovesen sprejem, v Guildhallu slavnostno pojedino; nato se je vršila v francoskem poslaništvu tajna politična konferenca francoskih in angleških državnikov, silno važna spričo nove nevarnosti svetovne vojne zaradi roparskega napada nahujskanih Bolgarov na Srbijo in Grčijo, ki je stal že takrat na obzorju, in zaradi posledic, ki se utegnejo roditi iz njega. Zgodovinski začetek francosko-angleškega prijateljstva leži v letu 1903, ko je posetil London takratni francoski predsednik Loubet; l. 1904. je bil podpisan francosko-angleški, l. 1907. francosko-ruski dogovor; pred germansko samogoltnostjo se je dvignil mogočni jez trojnega sporazuma, ki je pokazal svojo potrebnost in izdatnost v vseh mednarodnih zapletljajih, kar jih je izzvala Nemčija v sledečih letih. L. 1908. je bil gost Anglije bivši predsednik Fallières, in letos mu je sledil Poincaré, ki je smatral za najnujnejšo nalogo svojega vladanja, da utrdi zavezništvo, na katerem sloni varnost Evrope in upanje narodov... Angleška javnost je pozdravila Poincaréja z iskrenim navdušenjem; saj je mož, ki ga odlikuje oboje, kar ceni Anglež najvišje na svetu: zdrav razum in krepka, odločna osebnost. Poincaré je mož visokih načrtov, obširne naobrazbe in vročega domoljubja; njegovo vladanje pomeni za Francijo novo dobo razvoja in napredka, dobo močnega miru pa tudi silne pripravljenosti k vojni, ako pride do nje. In zato škripljejo Nemci z zobmi nad Poincaréjevim posvetom, ker vedo, da v Londonu niso kvasili ženitovanjskih napitnic in brezpomembnih vljudnosti kakor v Berlinu, marveč da so namakali šibo za tiste, ki so že dolgo edini resni kalitelji evropskega miru.

Tržaški sokolski dan — III. zlet tržaške sokolske župe dne 29. junija na Opčinah. Najprimernejša proslava volilne zmage tržaških Slovencev je bil zlet tržaške sokolske župe, ki je pokazal, da se Slovencem ob Adriji ni bati nadaljnih borb, dokler se krepe s sokolsko mislijo in se vadijo v Sokolstvu neomajne narodne discipline. Že dolgo pred napovedanim časom se je trlo na Opčinah ljudstva od blizu in daleč; iz Trsta gor so se vile nepregledne trume, ki so napolnile ves zbirališčni prostor. Točno ob pol 4. uri popoldne se je

Izlet tržaške sokolske župe na Opčinah: Telovadba naraščaja.

Izlet tržaške sokolske župe na Opčinah: Nastop k prostim vajam.

napotil od obeliska proti Opčinam slavnostni izprevod z Mavhinjsko sokolsko godbo, za katero je sledilo Sokolstvo pod vodstvom župnega načelnika br. Miroslava Ambrožiča. Videli smo zastopstva skoro vseh slovenskih sokolskih žup, hrvatske Vitezičeve župe in tržaško sokolsko župo s praporjem in župnim trobentaškim zborom, v dveh oddelkih po 67 in 57 članov. Ves izprevod je štel 237 članov v kroju, za katerimi se je pomikala ogromna množica občinstva. Izprevod se je ustavil na trgu sedi vasi, okrašene z vihrajočimi trobojnicami. V imenu slovenskih Opčin je pozdravil zbrano Sokolstvo dež. poslanec g. Ferluga; za njim je govoril starosta TSŽ br. dr. Vilfan, ki je slavil sokolsko disciplino in pomen bratskega edinstva v delu za narodovo bodočnost. Telovadbo, ki je sledila, je gledalo gotovo 10.000 ljudi. Uspela je nad vse izborna, posebno pa je ugajal naraščaj — 441 dečkov in deklic, izmed katerih jih je postavil sam novoustanovljeni šentjakovski Sokol impozantno število, 200! Baš to razmeroma ogromno število naraščaja je pokazalo, kako silen je pomen tržaškega Sokolstva za naš obstanek ob sinji Adriji. S ponosnim navdušenjem se je razšel narod po tem krasnem slavlju, ki je izpričalo vnovič, da stoji ob našem morju skalna armada narodnih bojevnikov, pripravljena čuvati in množiti posest naših dedov proti vsakemu sovražnemu navalu.

„Prostovoljno gasilno društvo“ so ustanovili v Jelšanah v Istri; vrli jelšanski gasilci pa ne čuvajo samo imetja svojega in svojih bližnjih pred pogubonosno silo ognja, marveč delujejo tudi z zabavami, igrami itd. za narodno prebudo in naobrazbo v svojem kraju. Naj bi dosegli v tem prizadevanju mnogo uspeha!

Dela v Ljubljaničini strugi. Starodavno lice naše bele Ljubljane se zadnja leta silno izpreminja; mnoga značilna poteza v njenem častitljivem obrazu se je že umeknila modernemu napredku, mnoga pa je vsaj obsojena v to. Usoda vseh pozemeljskih reči je doletela zdaj tudi Ljubljano in njena nabrežja v obliki velikopotezne regulacije. Noč in dan ropočejo v izsušeni strugi naše prijazne, čeprav ne blagodišeče rečice sesalke in dvigala, in trume delavcev se pehajo, da poglobe Ljubljano, kateri nameravajo inženirji odtrgati tudi nekaj njene širine — za lepa, moderna nabrežja, ki bodo krasila Ljubljano čez par let. Naš list bo beležil napredovanje tega, za olepšanje Ljubljane in za zdravje njenih prebivalcev velepomembnega dela v podobi in besedi; za danes objavljamo par fotografij, ki jim sledi v doglednem času druge slike in obširnejši članek z vsemi potrebnimi podatki.

Velika nesreča na Ljubljani. V ponedeljek, dne 30. junija, se je zgodila na

Ljubljani kruta nesreča. Gospodični Zorka Jegličeva, hči g. Jegliča, šolskega voditelja v Ljubljani, in gđe. Šimeceva, dijakinja 6. gimn. razreda, sta se peljali s čolnom na izprehod. Ko sta pripluli do lšce, sta si hoteli umiti roke; pri tem pa se je čoln prevrnil in deklici sta padli v vodo. Gđe. Šimeceva se je prijela za čolnov rob in se

Slovenska cerkev v Franklinu Conemangh Pa v Severni Ameriki.

ohranila trudoma na površini, dokler je ni rešil ribič g. Čižman, ki je slišal njene klice ter ji hitel s svojim sinom na pomoč. Toda gđe. Jegličeva je bila izginila v lokavih globinah Ljubljance, ki do današnjega dne še ni vrnila svoje žrtve. Bila je izmed najmarljivejših gojenk IV. letnika na tukajšnjem učiteljskem in ljubljenska svoje neutolažljive rodbine. Gđe. Šimecevo je pretresla tragična smrt prijateljice tako silno, da so se bali prve dni tudi zanjo.

Nogometna tekma „Slavia“ — „Ilirija“ v Ljubljani. V razmeroma kratkem času se je vdomačil tudi med nami Slovenci nogometni šport ali „football“ (izg.: futbal), kakor ga imenujejo po angleško. Dočim zavzema ta krasna igra v Angliji že zdavnaj prvo mesto, je trebalo precej časa, preden si je osvojila evropsko celino. Profesorji starega kova, ki so videli edini špas mladine v latinskih glagolih, so rohneli po šolah še pred desetimi leti zoper to „budalasto sirovost“. No, mlajše pokolenje se ni dalo opiašiti; spoznalo je z zdravim inštinktom, da je nogometna igra naravnost krasno krepilo za telo, pa tudi za duha, ki ga vadi odločnost in nagla

ukrepanja in izpopolnjuje tako prav srečno vsako telovadbo. Čehi, ki po zaslugi Sokolstva prvačijo slovanskim narodom na polju telesne kulture, so se oprijeli nogometnega športa z veliko vnemo in bogatimi uspehi: njih prvo športno društvo „Slavia“ se ponaša dandanašnji z moštvom, ki ga štejejo med prva v Evropi. Krasno igro „Slavije“ smo gledali v sredo, dne 2. t. m. tudi v Ljubljani. Mlada ljubljanska „Ilirija“, ki je povabila „Slavijo“, zmagovalko mnogih slovečih angleških, nemških in drugih moštev, na boj, brez upa zmage, je sicer podlegla z rezultatom 0:10; toda nogometni šport zahteva dojetrajnega študija in velike vaje; in zato je glavni predpogoj poznejšega mojstrstva tekmovalje z moštvu prve vrste. Tekma „Slavia“ — „Ilirija“ pomeni torej veliko pridobitev za ljubljanski športni svet; nudila pa je tudi resničen užitek gledalcem, zlasti mladini, veliki prijateljici športa. In baš zaradi nje zasluži ta igra v Sloveniji vse pospeševanje s strani poklicanih: čim več nam vzraste duševno in telesno krepke, v naporih športa kaljene mladine, tem več „goalov“ bomo zadali nasprotnikom, kadar napoči dan velike tekme narodov za naš pogin ali obstanek!

NOVICE.

O našem tovarišu Martu. Na Martu, nam najbližnjem in zemlji najpodobnejšem planetu, je odkritih že mnogo zanimivih dejstev! Tako bele pege okrog tečajev, ki naraščajo in se krčijo v razmerju z letnim časom itd. Ravno zdaj je ta zvezda premičnica zopet predmet vnetih izsledovanj učenjakov-zvezdoznancev. Po ameriških in italijanskih odkritjih je zdaj popolnoma rešena narava znanih Martovih kanalov. Prej so trdili nekateri prav fantastično, da so to pravi kanali, izkopani po Martovih prebivalcih; zdaj pa se ve, da so to nepravilne tvorbe, morda celo kontinentalnega značaja, ki se dajo prav dobro razločit z najnovejšimi ogromnimi daljnogledi na lečo (refraktorji) in teleskopi na zrcalo (reflektorji). Zvezdoznanci so tudi dolgo let natančno merili ledene pasove, pojavljajoče se na severnem in južnem Martovem tečaju. Ta sneg in led izgine neredkokdaj popolnoma s tečaja, na katerem je ravno takrat poletje, tako da so ekspedicije na severni in južni tečaj za Martovce mnogo lažje kakor za nas zemljane. Ti ledeni in snežni pasovi so nam omogočili, zasledovati točno nagibanje Marta proti njegovi poti, od česar zavisi, kakor znano letni čas. Dognalo se je, da se nagiblje Martova os do malega povsem enako kakor os naše zemlje proti svoji ekliptiki — t. j., za 23 1/2 stopinje. Zato se morajo menjavati tudi letni časi na Martu istotako kakor na naši zemlji. Razlika je samo ta, da

traja Martova pot okoli solca dvakrat tako dolgo kakor pot naše zemlje; zato so tudi posamezni letni časi na Martu dvakrat daljši.

Junaški časnikar. Pri nas je časnikarski stan sicer slabo plačan, toda lahak in brez nevarnosti; drugače pa je s časnikarji velikih narodov, ki umro kot vojni poročevalci, izvestitelji o katastrofah, raziskovalci neznanih dežel itd. pogostoma junaske smrti in nudijo zgled izpolnjevanja svoje stanovske dolžnosti do poslednjega hipa. V mladoturški revoluciji je padlo več angleških časnikarjev v bojnem meteu, ki je divjal po carigrayskih ulicah, ker so hoteli opazovati dogodke kot neposredne priče, da bi mogli zanesljivo poročati o njih. Mnogo časnikarjev je poginilo tudi v sedanji balkanski vojni od ran, nalezljivih bolezni itd. Te dni prihaja iz Amerike vest o novem zgledu časnikarske vestnosti: Blizu mesta Stamforda se je prepetila železniška nesreča; mnogo ljudi je bilo ubitih, mnogo težko ranjenih med njimi tudi poročevalec lista „New York World“. S polomljenimi udi so ga izvlekli izpod razvalin; on pa je narekoval brzjavko, v kateri je poročal svojem listu v New York o nesreči. „Pripomnite,“ je zaječal še: „Položaj našega sotrudnika je takšen, da ne more izvrševati svoje dolžnosti.“ Nato je izdihnil... Temu svojemu junaskemu tovarišu postavijo ameriški časnikarji spomenik, ki ga gotovo zasluži.

Mihael Bakunin. Dne 1. julija t. l. je preteklo 37 let, odkar je umrl Mihael Bakunin, prvi apostol ruskih revolucionarcev. Rodil se je l. 1814. kot sin stare ruske plemenitaške rodbine. Vseučiliščne nauke je dovršil v Berlinu in Draždanih, odkoder je moral pobegniti v Švico; tam je postal kmalu agilen član komunistično-socialističnih družb. Ko mu je ukazala ruska vlada, da naj se vrne v Rusijo, se ni pokoril njenemu nalogu; nato so mu zaplenili vse imetje, on pa je odgovoril s plamenečim govorom na nekem banketu v Parizu, prirejenem v spomin poljske varšavske revolucije, in predlagal, da naj dvignejo Poljaki in Rusi z združenimi silami prapor revolucije v Rusiji. Ruska vlada je zaprosila francosko, naj ji izroči Bakunina; izvedel je, kaj se snuje, ter se umeknil v Bruselj, od koder se je vrnil v Pariz šele po februarški revoluciji. L. 1848. se je udeležil vseslovanskega kongresa v Pragi; l. 1849. je bil član revolucionarne vlade v Draždanih. Ko je hotel po zmagi reakcije pobegniti, so ga ujeli in izročili Avstriji, ona pa ga je predala Rusiji. Najprej je bil zaprt v Schlüsselburgu, nato iztiran v Sibirijo na prisilno delo; a l. 1860. se mu je posrečilo uiti na neki ameriški ladiji. Ko je izbruhnila l. 1860 poljska revolucija, je hotel pobuniti baltiške pokrajine, a mu ni uspelo. Nato je krenil v London, kjer se je sestajal z Marxom; toda sprla sta se kmalu, ker je bil Marx samo teoretski revolucionar, ne pa mož dejanja. Na haškem mednarodnem socialističnem kongresu l. 1872. so ga izključili iz socialistične organizacije. Zadnja svoja leta je prežival v Švici v največji osamljenosti. Umrl je v Bernu 1. julija 1876.

Markiza, ki stanuje v hlevu. V Autenilu pri Parizu stoji med avtomobilnimi garažami velik hlev; v njem celica, ki služi v bivališče jako odlični dami. Markiza Jeanne de Casseaux, ki se je naselila v tem čudnem in skromnem „stanovanju“, je hči stare francoske plemiške rodbine, in njeni predniki so bili svoje dni znane osebe na dvoru francoskih kraljev. Obubožana aristokratka je ozaljšala svoje „pohlevno“ bivališče z raznotero šaro, ki ji je ostala izza boljših dni. Tako stoji v tem zatišju starodavna, črvena skrinja z umetnimi rezbarijami, par vegastih foteljev in dražestna toaletna mizica. Tu pričakuje sivolasa markiza usmiljenih aristokratk, ki prinašajo svoji revni vrstnici darila. Izgubila je mater že v zgodnji mladosti, oče pa

se je oženil ponovno proti volji svojih otrok, potrosil ves imetek in izginil v inozemstvo, od koder se ni vrnil nikdar več. Bedna Jeanna je ostala sama na svetu in padala v čim dalje hujšo bedo; na stara leta so ji dali dobri ljudje brezplačno stanovanje v

Leta 1899. sta ga našla dva ribiča ob njenem ustju in ga potegnili na breg, kjer se je natrlo kmalu polno ljudi okrog „utopljenca“. Ugibali so vse mogoče; eden je dejal resnobno: „Poznam moža; to je lord admiral Cavendish, ki je umrl l. 1553. v tem kraju.“

Turška vojska je definitivno zapustila Albanijo: Poslednje turške čete, ki so se vkrcale zadnje dni v Medvi in se odpeljale v Carigrad.

hlevu, in ona, ki je preživela svojo mladost med vojvodinjami in princesami, ga je sprejela s solzami hvaležnosti v oči...

Okameneli mož. Na velikih javnih dražbah v Parizu se vidi marsikakšna reč, ki je mi navadni ljudje niti ne slutimo. Ta teden bodo prodajali predmet, ki je morda edini svoje vrste: okamenelo truplo starodavnega Patagonca (Indijanca iz Južne Amerike.) Ranjki meri 1 m 92 cm dolžine, star pa je gotovo par tisoč let. O tem Patagoncu trde po vsej pravici, da ima v prsih kamenito srce. Miroljuben človek ni bil — o tem pričajo brazgotine, ki se mu poznajo še zdaj na trdi kameniti koži. Vzlic svojemu zdravju se je ta korenjak nekega dne vendarle preselil v boljši svet; njegovo truplo pa se je izpremenilo vsled učinkovanja apnenih soli v kamenit kip in spalo pod zemljo tisočletja, dokler ga niso izprali valovi reke Tucapelu.

— „Ah, kje neki!“ je vzkliknil drugi. „To je don Pedro Valdivia.“ Med tem pa se je preril do kamnitega neznanca podjeten človek iz Združenih držav; prižgal si je pipo, molčal in — kupil ponoči od ribičev to redko najdbo. Odpeljal je starega trdoglavca in ga razstavil v Rio de Janeiru, kjer le bil okameneli mož 20 večerov največja atrakcija za radovedno prebivalstvo. No, Amerikanec ga je hotel pokazati tudi Evropi, sedel je z njim na ladijo, da se prepeljeta v Pariz. Ampak — te preklete karte! Impresario kamnitega očaka je zaigral spotoma na bakratu do malega ves svoj denar in stopil na pariški tlak ubog kakor miška; tako se je zgodilo, da je pustil nekega dne svojega nemega spremljevalca v hotelu, kjer je stanoval, kot zastavek za neplačani račun. Hotelir ga je čakal trinajst let, toda zaman: impresario je bil izginil. Zdaj pa se je razje-

Finančna komisija v Parizu, ki ima urediti finančne zadeve Turčije in „Balkanske zveze“.

zil vrli mož in odpovedal Patagoncu stanovanje; ker pa kamenitega vagabunda ne morejo iztirati po odgonu, ga hoče rajši prodati na javni dražbi — prej ko ne za drag denar...

Velika nesreča na Ljubljani: Zorka Jegličeva, ki je utonila.

Živali kot samomorilci. Po zatrdilih čenjakov ni dvoma, da je nagon do uničenja samega sebe pri živalih prav tako mogoč kakor pri ljudeh. Posebno nagnjenje do samomora imajo baje psi; saj je znano mnogo genljivih zgodb o psu, ki umre radovoljno gladu na grobu svojega gospodarja. Za časa velike francoske revolucije se je zgodil v Lyonu veletragičen prizor. Pes je sledil svojemu obsojenemu gospodarju na morišče. Ko so obglavili obsojenca, se je vrgel kužek tuleč na mrtvo truplo, tako da ga niso mogli odstraniti niti s silo; nehal je jesti in čez nekaj dni je poginil tudi on. O psu Lizimaha, vojskovodje Aleksandra Velikega, pripovedujejo, da je skočil na grmado, na kateri je gorelo truplo njegovega umrlega gospodarja, in poginil v plamenu. Tudi mačka išče radovoljno smrt, ako je obupana; po krivem jo dolže sebičnosti in brezbrčnosti. Angleškemu misijonarju Arbusetu, ki je označeval evangelije v Afriki, je umrl sedemletni sinček in zapustil svojo nerazdružljivo tovarišico — muco samo na svetu. Reva je postala po smrti malega prijatelja vsa nemirna, nehala je jesti, mjavkala presunljivo in izginila nazadnje; čez par pa so jo našli mrtvo na otrokovi gomili. Črnogorci zatrjujejo o miši, da ugrizne sama sebe v vrat in se loči tako od tega narobe sveta, ako ji vzameš zalogo zrnja in korenin, ki si jih je nanesla v svojo luknjo. Tudi nesrečna ljubezen tira baje živali v smrt. V pariškem Jardin des Plantes, kjer goje mnogo tujih živali, je živelo dvoje opic, samec in samica, srečen zakonski par. Zdajci pa umre samica; vdovec ni mogel zmagovati svoje boleti. Bridko

plakaje je objemal truplo svoje družice, kakor da jo hoče zbuditi s toplo nežnostjo k življenju. Ko pa je videl, da je vse zaman, se je zaril v kot, pokril si obraz z rokami in se branil hrane, dokler ni umrl gladu. Starejše živali čutijo, da se jim bliža smrt. Včasih jih je sram telesne onemoglosti; poslednje moči napno, da prihranijo svojim plemenskim tovarišem pogled na svojo matorost in svoje umiranje. Kadar čutijo gazele, da se jim bliža smrt, se ločijo od čede, umaknejo se v puščino in čakajo konca. Karpatski planinci pripovedujejo, da se dvigne orel, kadar doživi svoj čas, poslednjikrat v višave, nato pa se spusti na skale in se ubije. To zveni zelo poetično — resničnost utegne biti nekoliko treznejša: oslabei ptič ne more več leteti, pade na zemljo in obleži mrtev. Znana je tudi bajka o škorpionih, da pičijo, ako jih obdaš z ognjem, sami sebe v glavo s strupenim želom, ki ga imajo na koncu repa. Potovalec Piron trdi, da je videl to z lastnimi očmi na Kubi; prijel je škorpiona, ki ga je bil uklal ponoči, s kleščami, položil ga na kos pločvine in ga obdal z vročim pepelom in žerjavico. Žival je iskala zaman izhoda; nato se je ustavila in storila junaški sklep: skrivila je tep tako, da se je doteknil njené glave, in se pičila s strupenim želom. Drugi naravoslovci so ponavljali ta poiskus, a brez uspeha; škorpion je begal sem ter tja, dokler ga ni umorila vročina.

Vsaki gospodinjji neobhodno potrebno je knjiga „Konzerviranje sadja in vsakovrstnih povrtnin“. Dobiva se pri pisatelju g. I. Zupanču, vinarskemu inštruktorju v Ptuj. Kdor se sklicuje na Ilustr. Tednik, jo dobi za 1 K poštne prosto.

Prostovoljno gasilno društvo v Št. Vidu na Dolenjskem priredi dne 13. julija 1913, povodom blagoslovljenja gasilnega doma in podeljevanja kolanj zaslužnim članom veselico, pri kateri sodeluje Višnjegorska godba in pevsko društvo „Zvon“ iz Šmartnega. Vrš se pri vsakem vremenu.

Zadnji opomin! Kdor ne obnovi takoj naročnine, se mu list ustavi.

Junaška borba Srbije. Sofijske in dunajske bajke.

Tega, kar se sedaj dogaja na Balkanu, ni nihče pričakoval. V Macedoniji, t. j. v ozemlju, ki je bilo dosedaj turška last in ki ga tako Bolgari, kakor Srbi zahtevajo za sebe, so začeli divjati krvavi boji, ki so po svoji okrutnosti večji, kakor turški boji. Iz obmejnih spopadov večjega ali manjšega obsega se je razvila prava vojna, ki je zahtevala kar v prvih treh dneh 15.000 žrtev. Poročila, ki prihajajo z bojišča, so

Velika nesreča na Ljubljani: Z. Šimeceva, ki jo je rešil g. Čizman.

silno zamotana, ker ena kot druga stran skušata prikriti svoje prave namene. Razvoj bojev je bil dosedaj sledeči:

Bolgari so na tihem, brez vojne napovedi začeli napadati srbske pozicije ob reki Vardarju. Toda srbske čete so bile pazljive in zato se jim je posrečilo Bolgare pregnati za reko Zletovsko in Bregalnico. Ravno tako družega dne niso bili Bolgari nič srečnejši. Ker tretjega dne Bolgari še niso prenehali z napadi, je srbski armadi prešla potpežljivost in je prešla v ofenzivo, katere posledice so Bolgari takoj čutili. Vnela se je strašna bitka, ki se je bila na črti 60 km dolgi okoli Štipa, Kočane in Čarjevega sela. Srbi so povsod prodirali in v prvih treh dneh te bitke so ujeli tri tisoč Bolgarov, ki so tudi drugače imeli strašne izgube. Najkrvavejša bitka se je vnela pred Kočano, silno važno pozicijo bolgarske armade. Že 3. julija zjutraj so prodrli Srbi na 400 m pred glavno bolgarsko utrjeno pozicijo Rajčevo brdo, ki se nahaja pred Kočano. Srbi so jurišali; v strašnem klanju z bolgarsko posadko, ki je štela 32 bataljonov z 80 topovi, so Srbi zavzeli Rajčevo brdo in osvojili bogat plen, in s tem je bila bitka končana. Srbi so imeli prosto pot v Kočano, kjer je imela bolgarska armada sroje glavno poveljstvo. — S porazom Bolgarov pri Rajčanu je zapечатena usoda bolgarskih čet pri Štipu.

To vse seveda bolgarske prijatelje, Švabe, strašno boli. Poslali so zato tja doli na bojišče nekega bivšega lajtnanta, da jim za denar laže in si izmišlja — bolgarske zmage, ki se povečujejo pri Švabih s posebnimi izdajami listov, nakar morajo biti drugi dan preklicane. Takšno lažnjivo vest so poročali dunajski židi o bitki pri Krivoloku. Naposled se je pa izkazalo, da so Krivolok branili Turki in Arnavti, ki služijo v srbski armadi in da se Krivolok nahaja v srbskih rokah, dočim so židi lagali, da je bila tam srbska timoška divizija pobita. More se reči, da je srbsko orožje zmagonosno in da se Bolgarom bliža zasluzena kazen.

Od sobote naprej so med Srbijo in Grško na eni in Bolgarijo na drugi strani prekinjeni diplomatski stiki. Bolgarija je začela natihoma, zahrbtno vojno. Napovedati se je ni upala. Temu neznosnemu položaju je storila konec Srbija, ki je bolgarski vladi naznanila, da je radi njene sovražnosti in zahrbtnosti odpoklicala svojega poslanika. Srbija je imela pogum priznati vojno stanje, ki ji ga je Bolgarija vsilila.

Nogometna tekma „Slavia“ - „Ilirija“ v Ljubljani: Tekmovalci (bele in rdeče srajce z zvezdami so člani „Slavije“ — ostali pa „Ilirije“, na levi strani prvi je g. Mencinger, vodja tekme). Fotog. Viktor.

MARKO STOJAN:

Za svobodo in ljubezen.

Roman z Balkana.

Vse pravice pridržane.

21. nadaljevanje.

„To je Wheelerjev glas!“ je dejal Dušan zamolklo. „In to... to je glas Jankovića... Kriste, kaj je z njima?“

Legel je na trebuh tik ob nevarni zatvori.

„Tečaja sta na sredi... to ne pojde teško...“

Res se mu je posrečilo vtisniti zatvoro z eno samo roko; izpod nje je zinila črna tema.

„Wheeler! Janković! Ali sta zdrava?“ je zaklical Dušan v globino.

„All right!“ je odgovoril glas poročnika; poznalo se mu je, da mu je bližnja pomoč takoj vrnila ravnodušje. „Zdrava sva, toda dolgo ne vzdrživa več; spustite nama vrvi...“

„Vrvi!“ je kliknil Dušan prijateljem in prašal nato spet v globino:

„Kaj delata?“

„Plavava... po nekakšnem vodnjaku... kroginkrog so same gladke stene... in mraz je tudi, mraz...“

Dušan je razložil pljuskanje.

„Tako dobite vrvi!“ je zaklical; nato je pomolil svetilko v odprtino. „Ali vidite luč?“

„Vidiva... Ali vidiš ti naju?“

Pogledal je... toda — o groza! Globoko pod njim je padala luč na golo polurazpadlo človeško truplo, ki se je zibalo v ogljenočrni vodi.

„Kaj je to?“ je kriknil s studom in strahom. „Vaju ne vidim... tu vidim le mrliča!“

„Ah, da!“ se je zasmel poročnik s hladnim smehom, ki ga je delal odmev globine še bolj zlovesčega. „To je gospod, ki je bival tu doli že dolgo pred nama — kakor bi sodi po njegovi vonjavi... Alo, marš, poberi se!“

V svetlem krogu, ki ga je metala svetilka, so zagledali tovariši najprej poročnikovo nogo, ki je brenila mrtveca v stran, nato njegov gladki, zdaj spet veseli obraz, in trenutek nato tudi jezni obraz Mihajla Jankovića.

„Evo vam vrvi, da opašeta zemljo!“ je viknil Marko in jima spustil dolgo vrvi, ki jo je bil našel zunaj s pomočjo Lejle in zbegane stare sužnje...

Čez par minut sta stala ponesrečenca zopet na varnih tleh.

Novoustanovljeno „Prostovoljno gasilno društvo“ v Jelšanah v Istri.

„Kako ste opravili?“ je bilo poročnikovo prvo vprašanje, ko je stopil z ostalo četo na hodnik. „Ali ste rešili sestro gospoda Javornika?“

Regulačna dela v Ljubljani: Stroj za zabijanje pilotov ob Tranči.

„Ah ne!“ je odgovoril Dušan žalostno. „Neki lopov, oficir arnavtske garde, jo je odpeljal tik pred nami. Edino, kar nam ostane, je upanje, da ga dohitimo... Toda

rešili smo nekoga drugega... ki nas že čaka na bregu“...

„Koga ste rešili?“ je vzkliknil Wheeler z drhtečim glasom, polnim slutnje, in se ustavil sredi veže.

„Rešili smo lady Heleno, ki jo je imel njen ugrabitelj — brat onega, ki je odvedel Jerico — zaprto pri Halilu beju“...

Poročnika je zapustila mahoma vsa njegova angleška hladnokrvnost. Preden je Dušan dogovoril, je skočil k vratom, odpehnil jih in planil v noč. Toda skoraj istočasno so začuli ostali kletvico, ki ji je sledil prestrašen vzklik:

„Gospodje, hitite semkaj! Nesreča se je zgodila!“...

— Vse je pretreslo nekaj težkega; stekli so za Wheelerjem in ga našli stoječega poleg nepremičnih teles Jova in Dušanovega brata Miloša.

„O Bog, o Bog!“ je zastokal Dušan in jima posvetil v obraz. „Ubogi Jovo!... Miloš, ali si ranjen hudo?“...

Oba sta bila krvava; a dočim je tekla Milošu kri samo izpod las, je vrela Jovu iz ran na glavi, na prsih in na trebuhu... Bil je dobesedno razmesarjen!

„Saj še živi!“ je vzkliknil Marko zdajci. „Bog bodi zahvaljen!“

Res se je čulo iz ust nesrečnega Jova zamolklo, težavno grgranje; Miloš pa se je zdajci obrnil, zajecal in odprl oči ter pogledal tovariše z začudenjem in globoko žalostjo.

„Miloš!“ Dušan je padel na kolena k ranjenemu bratu in mu privzdignil krvavečo glavo. „Ali si ranjen hudo?... Ah, hvala Bogu — samo udarjen je! Vstani, bratec, vstani... Kje je dama, ki smo vama jo izročili?“

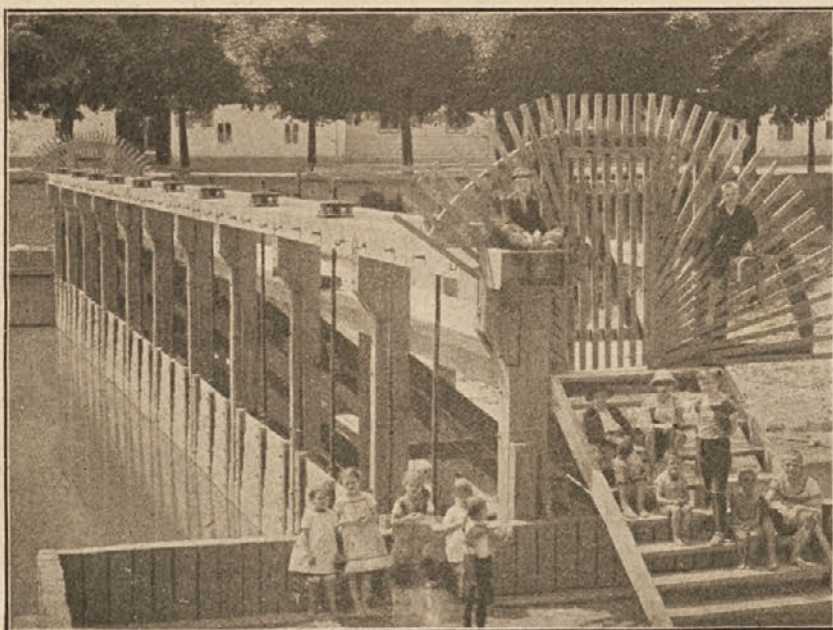
„Dama?...“ je zastokal mladenič in se ozrl okrog sebe. „Dama ni... Jovo je ranjen?... Oh, prekleti lopovi!“

Gnev in groza sta mu vrnila moč; planil je kvišku in pokleknil k Jovu.

„Jovo, ubogi Jovo! Kam so te?... Oh, veliki Bog! Kako se je zgodilo? Nekaj me je treščilo po glavi — izgubil sem zavest — in zdaj vidim Jova pobitega, in tujke ni nikjer...“

„To ni bil nihče drugi kakor Ali Kemal!“ je rekel Dušan s turobnim glasom. „Jovo, daj, vzdignemo te...“

„Z mano je... pri kraju...“ je zahropel nesrečni četnik, drgetaje v smrtni borbi. „Življenje... uhaja... Bratje, ne pustite... me tu... neverniki bi oskrunili... moje truplo... Vzemite me... kmalu bom mrtev... potopite moje truplo... v morju... in molite zame... poljubite mi... srbsko zemljo... ah!“

Regulačna dela v Ljubljani: Zatvornica pred Prulami ob izlivu Gradašice.

V Markovem naročju je obležal mrlič — Jovo je bil izdihnil svojo pošteno, junaško dušo.

„K čolnu, bratje!“ je velel Dušan, v svesti si, da so izgubili s to nesrečo dragocene, usodne trenutke. „Marko in Mihajlo, nesita Jova! Gospod Kazakov — ali hočete pomagati mojemu bratu? ... A vidva, Wheeler in Estournelle, hitita z nama; morebiti najdemo sled!“

Dočim so korakali prvi štirje s svojim žalostnim bremenom proti morju in sta Marko in Jankovič poročala Milošu v naglih, razburjenih besedah, kaj se je zgodilo, je obhitel Dušan s svojimi tovariši ves bližnji morski breg. Bilo je prepozno! Niti duha, niti sluha ni bilo o zlodejih, ki so preprečili s svojim zavrtnim napadom rešitev lady Helene.

„Ničesar ne bo!“ je izpregovoril poročnik po brezuspešnem iskanju. „Goddam... in vendar sem vesel! Zdaj vemo vsaj, kod nam je iskati... in če moremo obračunati z razbojniki v albanskih gorah, kjer zakon ne čuva življenja lupežev — tem boljše za nas!“

„Stojte!“ je vzkliknil Ivan zdajci in se sklonil k tlom. „Tukaj je pristal čoln... ali vidite sled? Poznaajo se stopinje... ah! tudi ženske so med njimi!“

Pritisnil je dlan na odtisek drobne nožice, kakor da hoče vsesati to pričo Jeričine navzočnosti...

Aha!“ se je oglasil Dušan in pobral nekaj drobnega, belega. „To je vaše, gospod poročnik!“

„Pismo?“ je vzkliknil Wheeler presenečen. „Moje da je?... Kaj pomeni to?“

Lady Helena nas je opozorila, da sta pripravili z mojo sestro mnogo takšnih pisem, s katerimi bosta izkušali zaznamovati svojo sled na važnih krajih,“ je odgovoril Ivan namesto prijatelja.

Poročnik se ni mogel premagati; prižgal je užigalico in preletel vsebino pisma z očmi.

„Počakaj, razbojnik!“ je zamrmral in in spravlil pisanje, ki mu je bilo dragocen zaklad kljub Helenini zablodi. „Ako je božja volja, ne boste videli Albanije ne ti, ne Helena, ne sirota, ki si jo uplenil nočoj...“

Ko so se vrnili k čolnu, so našli vse gotovo; le Marko je stal še na suhem, s pravkar prinešenim velikim kamnom v naročju. Stopil je v čoln in položil kamen na prsi mrtvega tovariša, ki je ležal na razgrnjenem plašču; poljubil ga je na hladno, krvavo čelo, zgrnil plašč nad njim in ga povezal z vrvjo. Čudni, grgrajoči glasovi so prihajali iz njegovih prsi — glasovi, ki jih je bil pač kaj malo vajen; vse navzoče je stresalo do mozga, ko so poslušali to ihtenje starega bojevnika.

Toda mudilo se je. Z vsemi silami so se uprli v vesla, da morebiti še dohite Arnavte ali pa vsaj doženejo, kje so pristali.

Nebo se je bilo stemnilo; dež se je obetal za jutrišnji dan, ki ni mogel biti več daleč. Naši prijatelji so napenjali oči kakor sokoli, a barke Alija Kemala niso uzrli. Enkrat se jim je zazdelo, da slišijo daleč pred seboj udarjanje vesel in divji moški smeh; pritisnili so na vse moči, a zaman: ko so dospeli na kraj, od koder so bili slišali glas, jih je obdajala zgolj temna gladina in molčanje, ki ga je motil edini hripavi, volčji plač divjega Marka.

Sredi Bospora je umolknil stari četnik; obrisal si je lice z rokavom, kakor da ga

Regulačna dela v Ljubljani: Pogled na strugo ob Jurčičevem trgu.

je sram mehkobe, in se obrnil k Dušanu:

„Čuj, brate — čas je, da pokopljemo Jova! Zdaj bomo kmalu tam, kjer nas čaka čoln teh gospodov... in boljše je, ako mornarji ne opazijo, da imamo mrtveca s seboj...“

Obrnil se je k truplu, ki je ležalo sredi čolna povezano in pripravljeno k žalostnemu, strahotnemu pogrebu v morski globini; položil je roko na mrličevo glavo in izpregovoril s svečanim glasom, ki je presunil vse navzoče do dna srca:

„Čuj me, Jovo moj stari — čuj me izpred sodnjega stola božjega! Prišel je trenutek, da izpolnimo tvojo voljo in te pogreznemo k počitku; ah, da bi te mogli pokopati v srbski zemlji, zasuti te z blagoslovljeno prstjo! A ne: sam vidiš, da ni mogoče. Noben pop ti ne bo kadil gomme — nobeno oko ne bo plakalo za teboj — razen naših oči, moj Jovo, pobratim hrabri... razen očesa mojega, ki sem se tolikokrat boril ob tvoji rami za krst častni in svobodo zlato. Jovo — prišla bo pomlad, ozelenela bo gora, četniki se dvignejo zopet na boj; puške bodo pokale med skalami in bregovi tako bistro in veselo, ti

pa boš spaval, junače, v morski globočini. A naj se ti ne megli čelo v nebeških višavah; zakaj kolnemo se ti vsi pri Bogu in Bogorodici, pri svoji junaški časti in naši majki, srbski zemlji, da te osvetimo zvesto in strašno, tako, da bi bilo bolje tvojim morilcem, ako bi jih mati ne bila rodila. Ti pa, Jovo, prosi za nas Boga, da nam dodeli kmalu, za kar sva se bila bok ob boku in za kar se hočemo bojevati do zadnje kaplje krvi: da napoči dan, ko bo Kosovo maščevano ter osvobojen in zedinjen ves srbski narod... In kadar bo grmel poslednji, najhujši boj, takrat vstani, stari Jovo, in vrni se ob mojo stran, da vidiš kraljeviča Marka s silnim buzdovanom, kako bo jahal pred nami na šarem belcu — da vidiš mene in nas vse, kako prelijemo kri za srbsko svobodo!“

Silno genotje mu je zadušilo besede.

Dušan, Jankovič in Miloš, ki ga je bil osvežil hladni morski zrak, so bili položili desnice na njegovo, počivajočo na mrtvečevem čelu...

In zdajci je iztegnil tudi Ivan svojo roko... Ali ni bil dolžan, poplačati tovarišem zvestobo? Kako jim ne bi daroval

Regulačna dela v Ljubljani: Pogled na strugo ob Frančevem nabrežju.

Trgovci, peki!

Drože (kvas) iz odlikovane slovenske tovarne drož IV. SUBAN, Trst, ulica Ceorgio Vasari 10, so dosegle dosedaj vsepovsod najboljši sloves. Naročajte pri narodni tvrdki, ki vam postreže po konkurenčnih cenah.

svojega življenja — njim, ki so zrlji zanj in za njegovo sestro pravkar smrti v obraz? Radost in svetlo upanje sta ga prešinila; položil je roko v znak zaobljube in dejal s trdnim glasom:

„Z vami, bratje — danes in vekomaj!“

Nato sta dvignila Dušan in Marko četnikovo truplo... Rahlo, skrivnostno je zašumela voda in se zgrnila nad njim, kakor perot mogočnega, žalostnega angela.

XVII.

V deželo krvi in boja!

Sklepanje lady Helene se je bilo uresničilo — strašneje in burneje, nego je mogla slutiti, ko je prigovarjala Jerici, da naj se zaupa Aliju Kemalu.

(Dalje prih.)

Vešče in poljudno spisana knjiga „Konserviranje sadja in vsakejake povrtnine za domačo uporabo“ je ravnokar izšla v tretji, povečani izdaji. Cena 1 K, s poštnino 10 h več. Dobi se pri Jos. Zupanc, dež. vinarški instruktor v Ptuj.

Najboljše ograde, fina sočna šunka (gnjat), kranjske klobase, prekajeno meso, slanina s papriko, najboljši prstni emendolski sir ter sladko čajno surovo maslo priporoča trdka

J. Buzzolini
Ljubljana
Stritarjeva ulica.

Vsakdanje pošiljanje od najmanjše do največje množine po najnižji ceni.

Nič lažjega ni, nego z dobro kavno primesjo napraviti dobro kavo. To potrdijo lahko

vse one gospodinje, ki pripravljajo kavo s Kolinsko kavno primesjo. Kava, kateri je pridelana Kolinska kavna primes, ima izvrsten okus, prijeten vonj in lepo barvo, torej vse dobre lastnosti, ki jih moremo od kave zahtevati. Obenem je tudi pristno domače blago. Zato jo vse naše gospodinje najraje kupujejo. Pri nakupovanju je treba strogo paziti na varstveno znamko „Sokol“, ker le s to varstveno znamko je res pristna Kolinska kavna primes.

Listnica upravnistva.

Naslov spremenimo naročniku le tedaj, če on to izrečno želi oz. zahteva. Če se kdo preseli bodisi začasno ali za stalno v drug kraj in pošlje naročnino iz novega kraja, mu ne spremenimo naslova že samo radi tega, ker je poslal naročnino iz drugega kraja, temveč pošljamo list naprej pod starim naslovom na prejšnji kraj. Kdor torej hoče, da mu pošljemo list v drug kraj, mora to izrečno pripomniti. Čeprav imamo opravka s tem, da spremenimo temu ali onemu naslov, vendar storimo to vsakomur radevoljno, samo sporoči naj nam to, pa ne bo nikakih zamud in nepotrebnih jeze. — Prosimo pa vse, ki žele, da jim spremenimo naslov za stalno ali če tudi le začasno, da nam naznanijo poleg novega tudi stari naslov in če mogoče navedejo številko očitka ali pa nam pošljejo z očitka izstriženi naslov. To nam omogoči, da med tisoči in tisoči naslovov lahko takoj najdemo dotičnega.

V današnji številki končujemo roman „V službi kalifa“. Nadaljevanje tega romana je roman „Hadžibova usoda“, v katerem so opisani nadaljnji dogodki in končna usoda oseb, znanih nam iz romana „V službi kalifa“. Hešama, zaprtega kalifa, Strezinje in Fatime Ker je roman „Hadžibova usoda“ zelo zanimiv in lep, ga bomo podali našim naročnikom ali v posebni knjigi, ali ga bomo pa priobčili v „Tedniku“ in sicer v jeseni ali pa pozimi letos.

Roman „V službi kalifa“ izide v 8 ali 10 dneh kot ponatis v posebni knjigi in prosimo vse one, ki so jo že naročili, da naj potrpijo še par dni. Kdor ga še ni naročil, naj ga naroči takoj. Ker se ga tiska le omejeno število, ga pozneje ne bo dobili in vendar je ta roman radi velezanimive vsebine vreden, da ga uvrsti vsakdo v svojo knjižnico. Cena 2 K.

Izšla je v ponatisu prva knjiga velezanimivega romana

„Za svobodo in ljubezen“,

ki jo dobe naročniki „Slovenskega Ilustrovanega Tednika“ kot nagrado za znižano ceno K 1.70 s poštnino vred. Za nenaročnike in po knjigarnah stane K 2.20 s poštnino vred.

Fizikalčno-terapevtski ambulatorij
primarija dr. Robida
Ljubljana, Dalmatinova ul. 3
za živčne in druge bolezni.

Ordinacija izvemši nedelj in praznikov vsak dan od 11. do 12. ure dopoldne in od 2. do 3. ure popoldne; ob sobotah samo od 11. do 12. ure dopoldne.

Zdravljenje s svetlobo in toploto, masažo in elektriko.

Galvanizacija, faradizacija, voltaizacija, sinusoidalna faradizacija, franklinizacija, lokalna darsonvalizacija, visoko frekventni toki v solenoidu (avtokondukcija), električne čveterostanične kopali, splošna, vibracijska in konkusijska masaža, gimnastika, termopnevmoterapija, Goldscheiderjevo svetlobno zdravljenje, pnevmomasaža, vakuumterapija, radijevo pitno zdravljenje, diatermija (termopencetracija).

Specijalna terapija živčnih bolezni s posebnim ozirom na nevrose, kot: nevrastenijo, histerijo, psihogenijo, na bojzenske, seksualne, srčne in druge nevrose. Psihoterapija.

POZOR!
80000
parov čevljev
4 pari čevljev za le
K 9.—.

Zaradi plačilnih težkoč mi je naročilo več velikih tovarov, da poprodam velik del čevljev globoko pod izdelovalno ceno. Prodajam torej zaradi tega vsakomur 2 para moških in 2 para ženskih čevljev, z zbitimi podplati rujavu usnje ali črno, jako elegantna najnovejša fazona velikost lt Nr. cm. Vsi 4 pari stanejo le K 9.—. Razpošiljatev po povzetju. I. Gelb, eksped. hiša. Novi Sandec 88. (Avstr.) Zamenja dopustna, tudi denar nazaj.

L. Popper čevlji

za gospode in gospe so nogam najbolj priležni, lični in najboljše kakovosti. Naprodaj samo pri

Juliji Štor, Ljubljana

Prešernova ulica št. 5.

Goysserski čevlji za turiste, higijenični čevlji za otroke in Lawn-tenis-čevlji.

12.50 K cena 16.50 K.

Predsednik franc. republike v Londonu: Palača franc. poslaništva, kjer se je vršila vojna politična konferenca med Poincaréjem, Pichonom in angl. državniki.

Napačen nazor

da se "izdravemu, krepkemu" človeku ni treba prav nič brigati za svoje zdravje, je merodajen v naši

prosvetljeni, higienski dobi še v marsikateri glavi. Prav zdrav človek mora skrbeti, da si svoje zdravje ohrani trajno. Posebno nega žrela in vratu je jako potrebna, ker so ti dohodi k pljučam kar najbolj eksponirani. Rabiti bi torej morali vsak dan kot grgalno vodo za žrelo in vrat antikatalitični Fellerjev

fluid iz rastlinskih esenc z znamko „Elsafluid“. Koristi tudi pri vratnih boleznih, kašlju, hripavosti, ovi-ranju pri požiranju, pomanjkanju sape, zasliženju, kar smo često preskusili sami. 12 steklenic za 5 kron franko pošilja lekarnar E. V. Feller v Stubici, Elsatrg št. 280. Lu — — —